

Nghe Vũ Kinh nhắc lại lời thề «trung thành với Tổ chức, để phục vụ quyền lợi tối cao của tổ quốc, sẵn sàng hy sinh hết quyền lợi riêng», Quỳnh Ngọc xao xuyên cõi lòng. Một giọt lệ long lanh trong khóe mắt nàng. Nàng khóc.

Quỳnh Ngọc, nữ nhân viên ban Biệt vụ của sở Giám điệp Việt nam, nữ xạ thủ hữu danh, nữ võ sĩ nhu đạo đai đen, đã khóc. Nàng khóc vì tình. Nàng khóc vì trót nặng lòng với Văn Bình người con trai lạ lùng có một sức hấp dẫn đặc biệt đối với phụ nữ.

Trong khi Quỳnh Ngọc ngồi tư lự ở Hàng Manh, Văn Bình được đưa ra xe bit bùng, giải đến một tòa nhà rộng lớn gần Hồ Tây.

Chiếc xe sơn đen vượt qua hàng rào binh sĩ cầm súng lưỡi lê tuốt trần đứng gác.

Trời đã tối hẳn. Giữa hai công an viên mặc đồng phục, Văn Bình được điệu vào một căn phòng lớn trên lầu.

Căn phòng quét vôi trắng, trống trơn, ngoại trừ tấm chân dung đồ sộ của Hồ chí Minh trên tường. Dưới bức ảnh lồng khung sơn son thếp vàng là một cái bục dài trên đặt cái bàn chữ nhật. Bên dưới, đối diện cái bục là nhiều ghế ghế gỗ.

Đèn điện sáng trưng.

Trong khoảnh khắc, Văn Bình thấy xe hơi đậu lộ nhỏ ngoài sân, binh sĩ hô nghiêm đồng dục và lách cách bồng súng chạy. Rồi nhiều người lạng

lẽ vào phòng ngồi trên ghế, vào chỗ đã định sẵn. Mọi cánh cửa đều đóng chặt, ngoại trừ hai cửa ra vào có linh gác.

Một lát sau, thiếu tá Bôrin bị giải tới, tay bị còng. Hắn được đẩy xuống ghế cạnh Văn Bình. Phan Mỹ và đại tá Kamốp tới sau, nét mặt dăm chiêu, mỗi người ngồi yên một góc.

Bỗng một tiếng hô «nghiêm». Mọi người trong phòng đứng thẳng dậy.

Phiên tòa bắt đầu.

Bốn người đàn ông đứng tuổi xuất hiện từ một cánh cửa hông, khoan thai treo lên bục, ngồi nghiêm chỉnh sau bàn chữ nhật. Người ngồi giữa trạc năm mươi, mặt răn réo đầy vết sẹo, đeo kính cận thị gọng vàng mặc áo cổ đứng bằng hàng kaki ngoại hóa, đứng dậy, giọng long trọng :

— Nhân danh Trung ương đảng bộ đảng Lao động, tôi long trọng khai mạc phiên tòa đặc biệt này. Phiên tòa này được triệu tập do quyết nghị của ban thường vụ Trung ương, nhóm họp khẩn cấp vào hồi ba giờ chiều nay.

Đúng ra, đây không phải là một phiên tòa, cũng không phải là một vụ xử đúng nghĩa của nó mà chỉ là một phiên nhóm đặc biệt để cứu xét một lời khiếu nại nghiêm trọng của đồng chí Phan Mỹ phụ trách tình báo tại bộ ngoại giao.

Như các đồng chí đã biết, thiếu tướng Hôlêp tùy viên quân sự trong tòa đại sứ Liên bang Xô viết ở Hà nội, đã bị kẻ gian ám sát bằng súng tiêu liên trưa nay tại đường Hàng Lọng. Ngay sau khi án mạng xảy ra, tòa đại sứ Liên xô, qua sự đại diện của đại tá Kamốp, trưởng phái bộ tình báo

Smerch tại nước Việt nam dân chủ cộng hòa, đã gửi một kháng thư khẩn cấp lên chính phủ và Trung ương Đảng. Vì tính cách tối mật và tối khẩn của nội vụ. Trung ương đảng và Hội đồng chính phủ đã nhóm họp lập tức và cũng lý do kể trên việc này không thể đem ra thảo luận công khai. Kháng thư của sứ quán Liên xô cho biết đồng chí Phan Mỹ đã chủ mưu trong việc ám sát thiếu tướng Hôlốp.

Đồng chí Phan Mỹ đã gửi một bức thư trần tình lên ban thường vụ Trung ương, bác bỏ lời buộc tội của đại tá Kamốp. Phiên nhóm hôm nay được triệu tập để xét xem ai phải, ai trái, và sau đó sẽ đúc thành một bản kết luận đệ lên Trung ương, hầu quyết định biện pháp trừng phạt. Bây giờ Tòa nhường lời cho đại tá Kamốp.

Viên chánh thẩm cất tiếng :

— Đồng chí Ka nốp.

Kamốp mặc quân phục đại tá Hồng quân bước ra. Chánh thẩm nói :

— Yêu cầu đồng chí trình bày tự sự cho Tòa biết.

Kamốp nói bằng tiếng Nga. Giọng hẳn đĩnh đạc, và lạnh lạnh như tiếng chuông :

— Thưa các đồng chí đại diện Trung ương, thưa toàn thể các đồng chí có mặt ở đây hôm nay. Sở dĩ tòa đại sứ Liên xô gửi kháng thư là vì đã nắm được chứng cứ cụ thể Phan Mỹ toa rập với địch, làm ly gián hàng ngũ, làm gián điệp cho đế quốc và ám mưu hạ sát thiếu tướng Hôlốp.

Tôi xin lưu ý phiên tòa về tình tin.. xáo quyết

của Phan Mỹ. Hẳn dám ngang nhiên bắt cóc thiếu tá Anátát Bôrin, sĩ quan Smerch, và giải ra tòa, tay bị còng, như một tên phạm nhân. Lát nữa tôi biết rõ hẳn sẽ tìm cách ngấm huyết phun người, song tôi tin là qui tòa có đủ sáng suốt để vạch trần thủ đoạn đê tiện của Phan Mỹ.

Từ nhất, Phan Mỹ đã tư thông với tinh báo đế quốc. Vừa làm trưởng ban tình báo tại bộ Ngoại giao, vừa làm cho CIA. Phan Mỹ quả là một tên đại gian ác, đáng bị tử hình.

Nói đoạn, Kamốp mở cặp, lấy ra hai tập tài liệu. Đó là bản in bài hồ sơ Văn Bình lấy trộm được trong văn phòng của Phan Mỹ, về vị trí các gián tên lửa Sam II và những khuyết điểm trong nền tình báo Xô viết tại Bắc Việt.

Cử tọa rì rào. Viên chánh thẩm đập búa gõ xuống bàn :

— Yêu cầu tuyệt đối im lặng.

Nhìn Kamốp trình Tòa hai tập tài liệu. Phan Mỹ hơi tái mặt song chỉ một giây đồng hồ sau hẳn đã lấy lại bình tĩnh.

Kamốp nói thật chậm, cốt gây xúc động trong cử tọa :

— Tôi xin nói rõ là các tài liệu này do phủ Thủ tướng chuyển tới cho tôi, nhờ điều tra. Trên tài liệu, được ghi rõ xuất xứ : Phòng Nghiên cứu, bộ Ngoại giao. Theo tin của phủ Thủ tướng, tài liệu này đã được Phan Mỹ bán cho CIA, và nhân viên nhật trình của phe xã hội chủ nghĩa đã tìm cách chụp lại, gửi về Hà nội. Nếu cần, tôi sẽ trình tòa thêm một số bằng chứng khác về việc Phan Mỹ làm gián điệp cho đế quốc.

Đó là tội thứ nhất. Thứ hai là tội phá hoại cơ quan Smerch, bằng cách giết 8 nhân viên dưới quyền tôi, và bố trí vụ ám sát thiếu tướng Hóllep của tòa đại sứ Liên xô.

Viên chánh thẩm quay sang phía Phan Mỹ :

— Đồng chí được Tòa cho phép bào chữa.

Phan Mỹ đảo mắt nhìn Tòa, rồi nói, giọng từ tốn :

— Thưa các đồng chí, tôi rất buồn khi phải ra đây hôm nay, tôi càng buồn hơn nữa khi được nghe một kẻ phá hoại, phản bội phe xã hội chủ nghĩa lên mặt thách đời. Kẻ dõn mặt ấy là Kamốp. Những tài liệu mật hắn vừa trình trước tòa hoàn toàn là tài liệu giả tạo. Hắn bịa ra để hạ tôi cho dễ.

Hắn sợ tôi còn sống sẽ phanh phui tội ác của hắn với nhân dân Liên xô, nhân dân tiến bộ toàn thế giới. Nếu hắn nắm được hồ sơ là tôi liên lạc với địch, sao hắn không mang tôi ra Tòa lại bị mật sai người ám sát tôi. Tôi xin đưa ra một nhân chứng. Người này là nhân viên thân cận của đại tá Kamốp Thiếu tá Bôrin,

Viên chánh thẩm dang hắng rồi gọi :

— Thiếu tá Anattát Bôrin.

Bôrin khưag người đứng dậy, lên ghế nhân chứng. Viên chánh thẩm nói :

— Nhân danh đại diện Trung ương đảng Lao động, tôi yêu cầu Thiếu tá khai sự thật, không được giấu diếm một chi tiết nào, dẫu là còn con.

— Tôi xin khai sự thật.

— Thiếu tá là cộng sự viên của Kamốp phải không ?

— Phải. Tuy nhiên, tôi bị đau sau chuyến công tác ở Mỹ nên được nghỉ phép.

— Phan Mỹ nói rằng thiếu tá và glênh Kamốp lên vào bộ Ngoại giao tìm cách ám sát phải không? Kamốp phản đối :

— Phan Mỹ nói láo.

Viên chánh thẩm gắt.

— Tòa không hỏi đồng chí. Yêu cầu toàn thể giữ trật tự.

Rồi quay sang hỏi Bôrin :

-- Thiếu tá thuật lại cho Tòa nghe.

-- Thưa, tôi nhìn nhận lọt vào bộ Ngoại giao hôm nay, vào tận phòng Phan Mỹ.

-- Đề bản hạ Phan Mỹ.

-- Vâng.

— Tại sao lại bản một nhân vật cao cấp ?

Bôrin lặng thinh. Không khí trong phòng bỗng khó thở. Mọi người đều nhìn miệng Bôrin.

— Kamốp ra lệnh cho thiếu tá thủ tiêu Phan Mỹ phải không ?

Đột nhiên Bôrin phá lên cười như điên. Viên chánh thẩm quắc mắt.

— Mưu giết một nhân vật cao cấp có thể bị tử hình. Thiếu tá thích chết hay sao mà cười ?

Bôrin đáp :

— Vâng, tôi thêm chết lắm.

— Thêm chết. Thiếu tá điên ư ?

— Tôi không điên chút nào. Tôi vẫn tỉnh táo như đồng chí. Mọi người đều lầm, cả Tòa cũng lầm.

— Thiếu tá không được hàm hồ.

— Vây đồng chí cũng không được dọa tôi.

Tôi là công dân Sô viết, chỉ có tòa án Sô viết được quyền kết tội tôi.

— Đây không phải tòa án tư pháp, mà là tòa án của Đảng. Tòa đại sứ Liên xô đã chấp thuận cho phiên tòa này được triệu tập. Tôi yêu cầu tòa nữa thiếu tá phải trả lời nghiêm chỉnh.

— Tòa muốn tôi khai những gì ?

— Khai tại sao thiếu tá mưu giết Phan Mỹ ?

Bôrin lại cười ha hả. Toàn thể cử tọa đều ngạc nhiên. Cười chán, Bôrin òa lên khóc, Trong phòng hoàn toàn im lặng. Lát sau, Bôrin thở dài :

— Tôi thành thật xin lỗi các đồng chí. Tôi muốn cười lớn để vợ bớt đau khổ, song chỉ có thể cười ra nước mắt mà thôi. Phải, tôi nhìn nhận mưu giết Phan Mỹ, nhưng vụ này không liên quan đến đại tá Kamốp, đến đảng, hoặc đến ai hết, Vụ này chỉ liên quan đến vợ tôi.

— Vợ đồng chí ?

— Phải, liên quan đến Vương Lệ, vợ tôi. Tôi mưu giết Phan Mỹ vì hấn ngoại tình với vợ tôi.

Lời nói của Bôrin như gáo nước lạnh dội xuống cử tọa. Viên chánh thẩm tròn tròn mắt trong sự kinh ngạc, Phan Mỹ phản đối :

— Thưa, Bôrin nói láo.

Bôrin lồng lên :

— Đây là kẻ lòng lang, dạ thú. Đây đã đoạt vợ tao mà không dám thú nhận. Tao sẽ băm vằm mày ra hàng trăm mảnh.

Viên chánh thẩm đập xuống bàn ra lệnh im. Bôrin ngồi ghế, mặt buồn rười rượi. Viên chánh thẩm gọi to :

— Nhân chứng Vương Lệ.

Nghe gọi tên vợ, Bôrin giật mình. Văn Bình cũng giật mình Vương Lệ có mặt trong phòng khi nào mà chàng không biết. Nàng mặc bộ áo đầm may chật, lộ cái mông no tròn và bộ ngực nảy nở, khiến cử tọa xi xào.

Viên chánh thẩm hỏi :

— Đồng chí có xác nhận lời nói của Bôrin là đúng không ?

Wương Lệ nghẹn ngào :

— Thưa, Bôrin đã mất trí sau cuộc công tác ở Hoa kỳ. Bôrin ghen với tất cả mọi người, và trong nhiều vụ cãi lộn, tôi đã yêu cầu được ly hôn.

— Tôi chỉ cần biết Bôrin nói sai hay đúng.

— Thưa sai. Tôi không phạm tội ngoại tình.

Bôrin lại lồng lên. Nếu không bị hai người lính giữ lại, hẳn đã hành hung vợ. Vương Lệ quay lại, nhìn hấn bằng cặp mắt khinh bỉ. Viên chánh thẩm xoa tay :

— Cảm ơn đồng chí.

Trên ghế bị cáo, Phan Mỹ nở nụ cười đắc thắng. Kamốp ngồi im, mặt đỏ vì tức giận, Tòa lại gọi :

— Hung thủ đầu ?

Hung thủ là Văn Bình. Tay bị công, chàng được dẫn tới đối diện quan tòa.

— Tên anh là gì ?

— Nguyễn Văn Lập.

— Bao nhiêu tuổi.

— 34.

— Ngày sinh, tháng đẻ ?

— Ngày 3 tháng 9 năm ...

— Cha mẹ ?

— Mất.

Viên chánh thẩm gắt :

— Trước tòa, anh phải giữ lễ độ.

— Vâng.

— Anh làm việc ở đâu ?

— Với Smerch.

Kamốp chồm dậy :

— Hấn không phải là nhân viên của tôi,

Viên chánh thẩm lại đập bàn :

— Nếu đại tá còn ngắt lời, bắt buộc tôi sẽ mời ra ngoài.

Kamốp ngồi phịch xuống, mặt cau có :

— Anh có giấy tờ gì chứng tỏ là nhân viên Smerch ?

— Phan Mỹ đã lập thu chứng minh thư của tôi

Viên chánh thẩm lục hồ sơ, lấy ra một tấm thẻ lát-tích. Kamốp lại phản đối :

— Thưa, đó là chứng minh thư giả.

Không thèm để ý đến Kamốp, viên chánh thẩm hỏi Văn Bình :

— Tại sao anh ám sát thiếu tướng Holép ?

— Kamốp ra lệnh cho tôi.

Kamốp xô cái ghế ngã lăn ra đất, giọng dữ dằn :

— Đây là một vụ giàn xếp bần thiêu. Tôi sẽ phản đối với đại sứ quán Liên xô.

Viên chánh thẩm gằn giọng :

— Mời đại tá ra ngoài mà phản đối.

Hai quân cảnh đưa Kamốp ra ngoài. Trong phòng ai nấy đều nín thở.

— Kamốp ra lệnh ra sao ?

— Dẫn tôi mai phục ở Hàng Lọng bắn xả vào xe của Hólép, rồi tẩu thoát. Không may tôi lại bị bắt.

— Kamốp còn dẫn gì nữa ?

— Dẫn nếu bị bắt thì đừng khai cho Smerch, mà đổ tội cho Phan Mỹ.

— Anh có biết ám sát một nhân vật cao cấp như tướng Hólép thì sẽ bị tội gì không ?

— Kamốp cam kết sẽ bảo vệ cho tôi bằng cách đòi đưa tôi về giam trong nhà lao của Smerch rồi bố trí vượt ngục, đưa tôi qua Liên xô.

Viên chánh thẩm « hừ » một tiếng. Phan Mỹ cười tươi như hoa nở. Văn Bình giả vờ giọng nói run run, da mặt xanh tái. Viên chánh thẩm ra lệnh :

— Đồng chí Phan Mỹ. Tòa giao hung thủ Nguyễn Văn Lập cho đồng chí giam giữ, và lập hồ sơ đưa ra tòa án. Phiên nhóm đến đây là hết, tòa sẽ trưng trình tức khắc lên ban thường vụ trung ương. Kết luận của phiên tòa là đồng chí Phan Mỹ vô tội, người gây ra mọi việc là đại tá Kamốp. Số phận Kamốp sẽ do chính phủ Liên xô định đoạt chiếu theo đề nghị của trung ương đảng Lao động và Hội đồng Chính phủ Việt nam dân chủ cộng hòa.

Mọi người rầm rập đứng dậy. Bình sĩ bỗng sững đứng dậy chào. Phan Mỹ đã đứng kê bên Văn Bình. Hai nhân viên áp giải Văn Bình ra xe bit búng. Trước khi lên xe về khám, Văn Bình nhận thấy luồng mắt thiết tha của Vương Lệ.

Bóng đêm bao phủ thành phố Hà Nội.

Khóa cửa ròn rên, Văn Bình bị đẩy vào sà lim và cửa sắt nặng nề đóng lại.